

РЕШЕНИЕ

№ 1907

гр. София, 16.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска
Ванина Колева**

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **1065** по описа за **2020** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на ЗД [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от изпълнителните директори С. П. и К. К., чрез процесуален представител адв. М. Г., срещу решение от 19.12.2019 г., постановено по н.а.х.д.№ 11204/2019 г. от СРС, НО – 17-ти състав.

С оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-562/28.05.2019 год., издадено от зам.-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, с което на ЗД [фирма] за нарушение на чл. 108, ал.1 от Кодекса за застраховането КЗ е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2 500 лв. на основание чл.644, ал.2, предл.2 КЗ.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно поради допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон. Неправилно е наложена санкция за нарушение, извършено в условията на повторност. Данни за повторност на нарушението са въведени едва с НП, докато в АУАН такива липсват. Неправилно е определена датата на нарушението. Релевират се доводи за приложението на чл.28 ЗАНН и за явна несправедливост на наложеното наказание. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и отмяна на процесното НП.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. С. оспорва жалбата като

неоснователна. Подробни съображения са изложени в представените писмени бележки. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност на жалбата и моли съдът да потвърди въззивното решение.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Приетата от съда фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, както и от показанията на актосъставителя В. П.. Установено е, че на 03.12.2018 г. пред ЗД „Б. И.” е предявена претенция № [ЕГН] от И. С. за заплащане на обезщетение на основание задължителна застраховка „Гражданска отговорност” по повод настъпило на 01.12.2018 г. застрахователно събитие – пътнотранспортно произшествие. Към претенцията са приложени доказателства, установяващи нейното основание и размер. Допълнителен оглед на увреденото МПС е извършен на 07.12.2018 г., а на 10.12.2018 г. ползвателят на застрахователната услуга е предоставил допълнително данни за банковата сметка, по която да бъде изплатено обезщетението. Съгласно чл.108, ал.1 КЗ, в тримесечен срок от предявяване на застрахователната претенция застрахователят е длъжен да се произнесе по нея като или да определи и изплати размера на обезщетението или да даде мотивирано становище за отказ от изплащане. Застрахователят е изплатил следващото се застрахователно обезщетение на 27.03.2019 г., т.е. след законоустановения тримесечен срок, който е изтекъл на 04.01.2019 г.

При тази фактическа обстановка районният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството.

Този извод е правилен и решението на въззивната инстанция не страда от релевираните с касационната жалба пороци. Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, излагайки подробни и задълбочени мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени събраните писмени доказателства.

Съдът намира, че оплакването за допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон е неоснователно.

На първо място твърдението на касатора, че в АУАН следва да са посочени

обстоятелствата, сочеши на повторност на нарушението, е неправилно. Повторността не е елемент от фактическия състав на самото нарушение, а е елемент от производството по определяне размера на санкцията. В правомощията на административнонаказващия орган е да определя размера на наказанието и в тази връзка да преценява дали да наложи санкцията, предвидена за повторно нарушение. Такова задължение съставителят на АУАН няма. В ЗАНН не съществува задължение в АУАН да бъде посочена приложимата санкционна норма, поради което не е допуснато соченото процесуално нарушение.

Неоснователно е и оплакването за погрешна квалификация на нарушението като повторно. Доводите на жалбоподателя в тази насока се основават на обстоятелството, че предходното нарушение е санкционирано за нарушение на чл.271 КЗ /отм./ с НП, влязло в сила на 25.11.2015 г., т.е. преди влизане в сила на новия КЗ, където нарушението вече е на чл.644, ал. 2. Тези доводи не кореспондират с доказателствата по делото. По делото е приложено Решение № 356881/09.03.2018 г, постановено от СРС по н.а.х.д. № 650/2018 г. С това решение е потвърдено НП № Р-10-944/13.12.2017 г., с което на касатора е наложено административно наказание именно за нарушение на чл.108, ал.1 новия КЗ.

Съдът намира за неоснователно и оплакването за явна несправедливост на наложеното наказание. Чл.644, ал.2 КЗ предвижда при повторно нарушение на юридическите лица да бъде налагано наказание „имуществена санкция“ в размер от 2 000 до 40 000 лв. Определената от административнонаказващия орган имуществена санкция е в размер на 2 500 лв., т.е. почти се изравнява с предвидения минимум, поради което не се явява явно несправедлива.

Неоснователно е искането за приложение на чл.28 ЗАНН. В тази насока въззивният съд е изложил подробни и убедителни мотиви, които настоящата инстанция споделя напълно и не счита за необходимо да преповтаря.

С оглед гореизложеното жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена. При този изход на делото и въз основа направеното искане и на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, във вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.

Въз основа на гореизложеното и на основание чл.63, ал.1 ЗАНН във връзка с чл.221, ал.2 АПК Административен съд София-град, XXII-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 19.12.2019 г., постановено по н.а.х.д.№ 11204/2019 г. от СРС, НО – 17-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :

